

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 718/2015
16.07.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић и Божидара Вујичића, чланова већа, у правној ствари тужиоца М.Б. из Н., чији су заједнички пуномоћници Љ.Л. и Д. Б., адвокати из Н., против туженог ЈП „Путеви Србије“ са седиштем у Београду, чији је пуномоћник Д.Р., адвокат из Б., ради поништаја решења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2381/14 од 07.11.2014. године, у седници одржаној 16.07.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2381/14 од 07.11.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П1 1776/12 од 26.07.2013. године, исправљеном решењем истог суда П1 1776/12 од 21.03.2014. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се поништи решење генералног директора туженог број 118-246 од 23.11.2009. године, којим је тужиоцу престао радни однос отказом уговора о раду, као незаконито и да се обавезе тужени да тужиоца врати на рад и распореди на радно место које је обављао пре престанка радног односа или на радно место које одговара његовој стручној спреми, знању и способностима, са свим правима из рада и по основу рада почев од дана престанка радног односа 30.11.2009. године, до враћања на рад. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка од 246.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 2381/14 од 07.11.2014. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу одредбе члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11), Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Такође, нема ни битне повреде одредаба парничног поступка из тачке 5. наведеног члана и става закона, јер побијана одлука није заснована на недозвољеним располагањима странака, а ни у поступку пред другостепеним судом није дошло до пропуста у примени или до погрешне примене које од одредаба овог закона, па нема ни повреде из члана 374. став 1. ЗПП, на које се ревизијом указује.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог и радио је на радном месту инкансант у сектору наплате путарине у Одељењу за оперативну наплату путарине на наплатној станици Н.. Решењем туженог број 118-246 од 23.11.2009. године, тужиоцу је отказан уговор о раду од 14.09.2006. године са анексом уговора од 19.05.2008. године, због учињене повреде радне обавезе, применом члана 179. став 1. тачка 2. Закона о раду, која је предвиђена чланом 69. тачка 8. Колективног уговора туженог и чланом 12. став 12. тачка 4. алинеја 3. анекса уговора о раду. Наиме, тужилац је у периоду од 03.07.2009. године до 29.07.2009. године, у више наврата приликом наплате путарине изговарао већу цену путарине пре убацивања магнетне траке у читач, а неким корисницима, односно учесницима у саобраћају није ни давао признаницу већ је исту одмах бацао, те је својим телом заклањао видео надзор туженог, тако да наплату путарине није вршио у складу са Правилником о обављању послова наплате посебне накнаде за употребу пута или путног објекта. Пре доношења спорног решења, тужиоцу је уручено упозорење због учињене повреде радне обавезе, на које упозорење се тужилац изјаснио. Упозорење је достављено и синдикату туженог који је доставио своје мишљење.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су одбили тужбени захтев за поништај спорног решења од 23.11.2009. године о отказу уговора о раду, као и за враћање на радно место.

Одредбом члана 179. тачка 2. Закона о раду („Службени гласник РС“, број 24/05 и 61/05), прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе утврђене општим актом или уговором о раду.

Чланом 69. тачком 8. Колективног уговора туженог, прописано је да послодавац може отказати уговор о раду запосленом, између осталог, ако се не придржава, односно не спроводи одлуке донете од стране послодавца, као и ако несавесно, неблаговремено и немарно извршава радне обавезе.

Одредбом члана 21. Правилника о обављању послова наплате посебне накнаде за употребу пута или путног објекта број 953- 03-2393 од 14.03.2008.

године, прописано је да инкасант врши наплату путарине тако што приликом доласка возила на наплатно место утврђује визуелно категорију возила и уноси тај податак преко тастатуре у рачунар, затим узима картицу од учесника у саобраћају и убацује је у читач картица - што се ради у затвореном систему наплате, а у отвореном систему потврђује категорију. Након појаве цене на екрану укуцава тачан примљени износ новца од учесника у саобраћају, а по пријему целокупног износа новца потврђује наплату и издаје признаницу о извршеној наплати путарине учеснику у саобраћају. Уколико учесник у саобраћају не преузме признаницу, инкасант је дужан да исту поништи, цепањем преко пола и баци у корпу за отпатке за одмах, пошто возило прође механичку баријеру. Одредбом члана 67. истог Правилника, прописано је да инкасант мора да обезбеди јасну видљивост читача магнетних картица у затвореном систему наплате, односно тастатуре и да је забрањено заклањање видокруга камери система видео надзора, било својим телом, торбом, новинама, или нечим другим.

Испитујући законитост побијаног решења од 23.11.2009. године, нижестепени судови су правилно закључили да је настао отказни разлог из одредбе члана 179. тачка 2. Закона о раду, јер тужилац који је био запослен код туженог и обављао послове инкасанта на наплатној станици Н. је својом кривицом учинио повреду радне обавезе која му је стављена на терет, с обзиром да у периоду од 03.07.2009. године до 29.07.2009. године наплату путарине није вршио у складу са Правилником о обављању послова наплате посебне накнаде за употребу пута или путног објекта, јер је приликом наплате путарине изражене у еврима изговарао већу цену путарине пре убацивања магнетне картице у читач, а неким корисницима односно учесницима у саобраћају није ни давао признаницу већ је исту одмах бацао, а није смео својим телом да заклања видео надзор. Наиме, како је утврђено да је тужилац на овај начин, својом кривицом, учинио повреду радне обавезе која му је стављена на терет, а која је и предвиђена чланом 69. тачка 8. Колективног уговора туженог, као и чланом 12. Анекса уговора о раду, Врховни касациони суд налази да је правилан закључак нижестепених судова да је настао отказни разлог из одредбе члана 179. тачка 2. Закона о раду. Имајући у виду да је доношењу спорног решења претходило писмено упозорење тужиоцу о постојању разлога за отказ уговора о раду, које му је достављено уз остављање рока за изјашњење, то је испоштована и одредба члана 180. став 1. и 2. Закона о раду.

Неосновани су ревизијски разлози о погрешној примени материјалног права и то члана 184. став 1. Закона о раду, јер је протекао субјективни рок од три месеца у коме је тужени могао тужиоцу отказати уговор о раду због наведених повреда. У конкретном случају, правилно су нижестепени судови закључили да је тужени, као послодавац, за учињене повреде радне обавезе тужиоца сазнао тек 03.11.2009. године, када је обавештен генерални директор туженог и то дописом вишег референта на пословима видео надзора. Наиме, како је побијано решење донето 23.11.2009. године, то је донето пре истека субјективног рока од три месеца од дана сазнања за учињене повреде, а у сваком случају пре истека објективног рока од шест месеци од дана наступања чињеница које су основ за давање отказа, с обзиром да су тужиоцу стављене повреде радне обавезе у

периоду од 03.07.2009. године до 29.07.2009. године, како је то правилно закључио и другостепени суд.

Ревизијске наводе којима се у претежном делу указује на погрешну оцену доказа, чиме се посредно оспорава чињенично стање, Врховни касациони суд није ценио, јер се ревизија из ових разлога не може изјавити у смислу одредбе члана 407. став 2. ЗПП.

На основу изнетог, применом одредбе члана 414. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Весна Поповић, с.р.**